

VEČERNI AVTOBUS

Janez Menart

Ploska svetilka, modra kot hipermangan,
ili v stresaajočem se stropu kot medel dragulj.
V sunkih zavor plahuta, naprej in na stran,
kakor z elastiko nanjo pripet,
nočni metulj.

Zmamljen na trnek svetlobe, loveče s tresljaji,
v pičlih možgančkih pozabil je pojme: trata,
zemlja, vesolje, prostost, in kakor slep
prhnil iz mraka na poljski postaji
skozi odsiknjena vrata.

Zdaj drgeta od opoja, ki z njim je ves presvetljen,
kakor magnetna igla v nemirnem kompásu
stalno težeč v svetli krog, ki v mrak se blesti,
kot da ostal bo večno nespremenjen
v kraju in času.

A ko obstane motor in tènko tleskne stikalo,
čar bo odblisnil in streznjen bo blodil v neznani,
hladni, moreči noči, prhek in sam,
blodil in blodil. In kar bo za njim še ostalo,
bo le simbol v pozabljivih možganih.

PREGLED

Janez Menart

Za rentgenskim zaslonom stala
je ona,
»moja mala«.
B. P.
Potem,
na pol za šalo,
potegnil je navzdol,
pogledal malo
in me mehko udaril s hrbtom rôke:
»Poglej te boke, stari!
Tovarna za otroke!